

KAHRAMAN TAZEÖĞLU

Simru

İhanetin bahanesi yoktur

DESTEK YAYINLARI: 791
EDEBİYAT: 218

KAHRAMAN TAZEOĞLU / SİMRU

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevini yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalhoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Destek Yayınları: Mart 2017 (100.000 Adet)
101.-110. Baskı: Mart 2017
111. Baskı: Eylül 2019
112. Baskı: Ocak 2020
113. Baskı: Eylül 2020
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-231-0

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel.: (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
bambaska.sayfa@gmail.com

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

Simru

Kabraman Tazeoğlu'ndan

*Bu kitap canı pahasına alevlerle mücadele eden
kahraman itfaiyecilere adanmıştır...*

“Eski Sana...”

“Bazen bir yara öldürmez belki ama bütün bir hayatı elinden alır...”

Kaybettiğimiz halde bir gün döneceğine inandığımız insanlar vardır. Ansızın kalbimize misafir oluveren ve hiç ummadığımız bir anda içimizden çıkıp giden... İşte bu yüzden sevmek bize kaybetmeyi de öğretir. Biz yolcu etmiş olmasak bile onlar bizim gidenlerimizdir. Sen de öylesin benim için. Sevmeyi seninle öğrenmiştim ben. Senden önceki hayatım sevdiğimi zannettiklerimle doluymuş.

Gülsen gamzelerine gömülürdüm, ağlasan yanaklarından yuvarlanırdım. O yüzden hep gidecekmişsin gibi bakıp hiç gitmeyecekmişsin gibi tutundum gözlerine. İçinde neleri yüzdürdüğünü bilmeyen bir denizdi o gözler. Günün birinde mutlaka boğulacakmışım gibi yüzüp, aynı zamanda hiç batmayacakmışım gibi kulaç attım o deniz gözlerinde. Seni korkarak sevdiğim doğrudur. Kaybetme korkusuyla, kazanma arzusunun savaşıydı içimdeki.

Oysa ne kadar iyi biliyordum, seni tanıyacak kadar şanslı, senin olamayacak kadar bahtsız olduğumu... Bir şarkıdan ezberlemiş gibiydim adını, benim olmayan, bana söylenmeyen ama hep benimmiş gibi duran bir şarkıdan...

Sen çölünü içinde taşıyordun ve benim suyum sana hiçbir zaman yetmeyecekti. Ama sevgim çoktu. Hayır, hayır! Çok bile azdı... Daha yola çıkmadan çıkmaza girmekti sana bağlanmak. Hayatın öteki tarafıydı. Daha çok ölüme yakındı.

Kimseye öykünmeden, şairlerin aşkı anlatan şiirlerine yüz çevirerek, şarkılara inat, filmlere uzak, tecrübe edilmemiş bir duyguyla... Yani, kendi imkânlarımla sevdim seni. Çok küçüktüm daha... Elimden geldiği kadar değil, elimde avucumda hiçbir şey kalmayana dek sevdim. Varlığına saklanıp, yokluğuna sığınırcasına sevdim. İçimdeki kalabalığın, bir gün yokluğunun çokluğu olacağını bile bile sevdim. "Vereceği mutsuzluk yokluğundan iyidir" dedim. Kalbimi ezmene, üstüne basa basa içimden geçmene razı oldum. Ruhumda açtığın yaraları bile sevecek kadar çok sevdim seni. Ama bunların hiçbirinden sana bahsetmedim. Seni ne kadar sevdiğimi kelimelere dökmedim. Okumanı değil, görmeni istedim. Güzel sözlerle şiir gibi konuşup başını döndürmedim. Kendimi gözümden silip hep seni

yücelttim. Çünkü gözünde değil gönlinde büyümek istedim. Mutluydum ve bedelini bir gün mutlaka ödeyecektim!

Bana sevmeyi sen öğretmiştin. Söyle! Şimdi senden öğrendiklerimle başkalarını mı seveceğim? Hayır! Bunu yapamam. Senden aldıklarımı başkasına veremem. Senin için doğduğuma inanırken başkasında ölemem. Kendime ihanetim olur bu. Seninle yaşadıklarım yine seninle ölür... Başkasında yeşermeyiz. Bundan sonra yalnız senin hatıralarınla yaşayacağım. Belki sana iyi sahip çıkamadım ama inan hatıralarımıza çok iyi bakacağız. Onları kendimle bile kirlletmeyeceğim. Kimseye benzetmeyeceğim seni. Ve kimsenin kendisini sana benzetmesine izin vermeyeceğim. Sen, hep sen gibi kalacaksın bende... Seni, tutamadığım sözler gibi değil, kendime ettiğim yeminler gibi saklayacağım. Namusumla, şerefimle... Bende bıraktığım izlerle ve benden alıp götürdükleriyle, bir de bu ikisinin arasındaki uçurumlara rağmen seveceğim seni yine...

Belki tenimin tuzunda hiç olmayacaksın ama dudağımın kenarında taşıdığım mutlu gülüşün adı olarak kalacaksın. Kimseler bilmeyecek o gülümseyişin varlık sebebini. Her gören beni kendisinin mutlu ettiğini düşünecek belki... Sense dudaklarımda taşıdığım ama dudaklarımdan hiç dokunamadığı olarak kalacaksın bende.

Seni kimsede aramayacağım. Aramayacağım gibi kimsenin de bendeki seni görmesine müsaade etmeyeceğim. Seni saklayacağım şüirlerimde, seyrettiğim filmlerde, sustuğum gecelerde. Gözlerimde taşıyacağım suretini. Baktıkları ama göremedikleri olacaksın. Seni sevmeye devam edeceğim gizli gizli. Herkesten ve her şeyden gizli. Senden, belki de benden bile gizli. Kimse seni soramayacak bana. Ölim gibi susacağım seni soranlara. Diün söylediklerimi duymayanlar bugün neden sustuğumu da anlamayacaklar. Ne senden bahsedeceğim onlara ne sensizlikten. Varlığını yokluğuna sarıp sarmalayacağım. Seni gözüimde yaş diye taşısam bile başkalarına içimi asla dökmeyeceğim. Seni hep böyle seveceğim... Ama eski seni...

Sen de anlatma beni kimseye. Çünkü birine içini dökmek ona yaralarını göstermektir unutmama. Unutulmaya yüz tutmuş izlerimi başkalarında hatırlamaya çalışma. Kimseyi benim yerime koyma. Başkalarını birbirimizin yerine koyarsak önce kendimize ihanet etmiş oluruz. Başkalarında birbirimizi ararsak kendimizden çok o bulduklarımıza yazık ederiz. Ben ne geçmişimde yer etmiş olan seni, ne de geleceğimde olmayacak olan seni unutturum. Rabb'ime sığındıkça anularımıza sahip çıkacak gücü de bulurum.

Hâlâ geçmişte yaşıyorsan geçmiş hâlâ geçmemiş demektir. Ben geçmişimi geleceğimin yerine koyar

mutlu olurum. Gözlerimde atan bir kalp var, belki bir gün görürsün. Ben sende kendimi abartıyorum. nk ağığım. Ağk ruhun kanıdır sevdiğim. Yorulmuyor iğe insan, sana ait tek bir güzelliği saklamak adına bir sr acıyı tağıtmaktan, güzelliğini unutmamak için onca kötülüğü hatırlamaktan... Aslında nereye varmayı bağaramamığu orayı zliyor insan.

Seni sevmenin en ince yanı ne biliyor musun? Hâlâ sevebiliyor insan, kalbi hiç kırılmamığu gibi... Sen bensiz yağyorsun da ben sensiz lemiyorum bile inan ki..."

Gizli defterine bunları yazıp bir daha amamak üzere kapattı Simru. Gözünden akan yağları sildi ve odasına kayıtsız gözlerle baktı. Sadece o defterin değil, artık geride kalan bir hayatın da kapağn kapatyordu... Daha önce hiç terk edilmemiğu. İlkti bu ve son olacaktı. Bir daha kimseyi sevmeyecekti. Hayatına giren ilk erkeğin, aynı zamanda hayatından çıkan ilk erkek olması ne acıyd.

Ona bu satırları yazdırn, onun çocukluk ağk ağrı'ydı. ağrılmadan gelmiğu ve artık ağrlsa da geri dönmeyecekti. Bu ac altında kalmığu olmakla birlikte, aynı gerçeğin altından kalkabilmek için yazdı bu sözleri. Son kez baktı defterine. Bir daha kim bilir ne zaman aılacakt o kapak...

(Bir yıl sonra)

Simru diploma için keple çektirdiği fotoğrafını almaya gitti. Cadde üstündeki ünlü Elmas Fotoğraf Stüdyosu çok eski bir firmaydı. Buraya dükkân değil, mağaza denmeliydi, çünkü içinde kozmetik reyonu ve bir de güzellik salonu vardı. Seksen yıllık firma ilk olarak tarihi bir köşkün giriş katında açılmıştı. Şimdi o üç katlı köşkü restore etmişlerdi. Giriş katta kozmetik reyonu, ikinci katta güzellik salonu, üçüncü katta ise fotoğraf stüdyosu vardı. Kozmetik reyonu camdan bir saray gibiydi, güzellik salonu eflatun kadifelerin baskın olduğu kumaşlar ve aynalarla modern ve yumuşak bir zarafet sergiliyordu. Fotoğraf stüdyosu ise olduğu gibi duruyordu. Sadece yeni makineler katılmıştı stüdyoya. Mobilyaların, erevelerin tümü ahşaptı. Firmanın özel ereve atölyesi bile vardı. Eski bir gazinoyu, eski

bir sinema fuayesini andırıyordu. Yeşilçam'ın yıldızları, duvarları kaplamıştı.

Birbirinden güzel kadınlar, birbirinden yakışıklı erkekler yaşıyordu duvarlardaki fotoğraflarda. Masum güzellikler fotoğraflara ışınlanmıştı. Bir dönemin bütün aktris ve aktörleri, İstanbul sosyetesinin güzel kadınları, hayranlarının yüreklerini yakan şarkıcı, kantocu, danszler burada toplanmıştı. Bir güzellik müzesi gibiydi stüdyo. Naci Elmas, bir dönemin ünlü moda fotoğrafçısıydı. Eski güzellik kraliçelerinin fotoğraflarını hep o çekmiş, bir duvarda sıralamıştı. Hepsi olduğu gibi duruyordu.

Simru için okul hayatı her şeyden önce geliyordu. Üniversiteden mezun olurken keple çektirdiği fotoğrafı ömür boyu saklayacaktı. Bu nedenle en iyi stüdyoya gitmişti. Fotoğrafları almaya giderken heyecanlıydı. Çünkü Elmas bir mağazalar zinciriydi ama köşkün üçüncü katındaki evladiyelik stüdyoda yalnızca ünlülerin fotoğrafları çekilirdi. Simru girişken bir kızdı, diploma fotoğrafını özellikle orada çektirmek istediğini açıkça belirtmek için kapıdan içeri kepi ve cppesiyle girmişti. Doğru nc kata çıkmış ve oradaki fotoğrafçıyı ikna etmek için “Ben bu fotoğrafı ömür boyu saklayacağım ve yeri hiç değişmeyecek” demişti.

Bunu söylediği kişi Naci Elmas'ın oğullarından biriydi. Adam yirmi yıl önce ölmüş, firmayı oğullarına

bırakmıştı, markayı geride kalan üç oğlu işletiyordu. Bunlardan biri babasının yolunda yürüyor, fotoğrafçılığı sürdürüyordu. Diğer ikisi yalnızca mağazaların yönetimiyle ilgileniyordu. Simru o gün bu oğullardan Ceyhun'a tesadüf etmişti. Onun Ceyhun Elmas olduğunu bilmiyordu. Ceyhun onun sözünden etkilenmişti. Onu önce aşağıya yolladı, güzellik salonunda makyaj yaptılar. Simru, mezuniyet balosunda giymek istediği mor elbise için para biriktirmiş, zar zor toparlamıştı. Bu paranın yarısını bir makyaja vermek zorunda kaldı orada. Gelirken önce elbiseyi alsam, onunla da fotoğraf çektiririm diyerek yola çıkmış ama yağmur bastırđı için vazgeçmişti. Başka bir elbise almak için gittiğinde mor elbisenin yüzde elli indirimli satıldığını görüncü çok sevinmiş, hemen satın almıştı. Makyaja verdiği parayı da helal etmişti.

Ceyhun fotoğraf çekmeden önce kendini tanıtmış, Simru'yla yarım saat sohbet etmişti. O kadar mahrem sorular yöneltmişti ki, Simru utanmış, kendisine asıldığını düşünmüştü. Ceyhun onun tedirgin olduğunu anlamış ve bir açıklama yapmıştı. O, mesleğini babasından öğrenmişti. Fotoğraf makinesi tamamen saydam bir icattı. Göz ne görüyorsa, makine onu çekiyordu. "Bir insanın yüzü her an değişir, bir saniyede bile sonsuz değişim içindedir ve makine sadece bir anı sabitler. Hüner o anı yakalayabilmek, bu da gözle, parmakla

değil, ancak yürekle olur. Üçü birleşmelidir. Ben sadece seni tanımak istiyorum. Benden güzel bir fotoğraf değil, ömür boyu saklayacağın ve yeri hiç değişmeyecek bir fotoğraf istedin. Ben de senin saklı ve değişmez yanını sezmeye çalışıyorum.”

Ceyhun böyle söyleyince Simru'nun içi rahatladı. Adamın kendisine asılmadığını, öyle densiz biri olmadığını, sadece mesleğini icra etmeye çalıştığını anladı. Ceyhun niyetini ona bu kadar açıkça ortaya koyunca, keşfetmeye çalıştığını da açıkça sordu.

“Sence senin saklı ve değişmez yanın ne?”

Simru “Bilmiyorum” dedi.

Ceyhun sempatik bir ifadeyle “Demek ki senden bile saklı. Yeri değişmez olmasına rağmen bulamadıysan, çok gizli bir yerde olmalı” diye espri yaptı. Başka bir şey sormadı, söylemedi. “Haydi gel, başlayalım” dedi.

Ceyhun fotoğraflarını çekerken ondan hep kendisini düşünmesini istedi. Kendisinde en çok sevdiği huyları, tatlı anılarını, sonra kimlere güzel görünmek istiyorsa, onları bir bir gözünün önüne getirmesini ve makinenin yerine koymasını söyledi. Yarım saat, belki biraz daha fazla zaman ayırdı Ceyhun ona. Çekim bittiğinde teşekkür etti.

“Fotoğrafları merak ediyor musun?” diye sordu.

Simru “Evet, çok merak ediyorum. Çünkü vesikalık çekirmiş gibi hissetmedim hiç. Söylediklerinizi unutmuyorum. Beni nasıl gördüğünüzü öğrenmiş olacağım” dedi.

Ceyhun “Bir insanın yüzü nasıl her an değişiyorsa, insan da her an değişir. Yani ben de her an değişiyorum. Fotoğraflar seni nasıl gördüğümün belgesi değil, bir çakışmanın ürünü olacak” diye karşılık verdi.

***

Simru fotoğrafları almak için üçüncü kata çıktığında Ceyhun’la yine karşılaşacağını sanıyordu. Oradaki genç kadına “Ceyhun Bey yok mu?” diye sordu.

“Hayır yok. Ceyhun Bey nadiren gelir. Neden aramıştınız?”

“Ben fotoğraf çekirmiştim kendisine.”

Kadın “Öyle miiii?” dedi uzatarak. Şaşırılmış ve önemsemmişti.

“İsminiz?”

“Simru... Simru Özcan.”

Kadın “Simru Özcan” diye tekrar etti. “Manken misiniz?”

“Öğrenciyim. Diploma için fotoğraf çekirtmişim.”

Kadın hayretle “Aaaaa... Tamam tamam. Sizi tanıyamadım. Hemen getireyim” dedi. Arşiv odasına gitti.

Simru onun tepkisine bir anlam verememiş, üstünde de durmamıştı. Ceyhun’u tekrar göremediği için hayal kırıklığına uğramıştı. Fotoğraflara baktıktan sonra onunla birazcık daha sohbet edeceklerini umuyordu. Çünkü sorduğu soru o günden beri Simru’nun aklına takılmıştı. Saklı ve değişmez yanım ne? Şimdi çok önemsediği diploma fotoğrafını değil, saklı ve değişmez yanını göreceğini sanıyordu. Böyle bir merak, böyle bir hevesle gelmiş, ama karşısında başka birini bulmuştu.

Kadın, fotoğrafları kapalı bir zarfta getirdi.

“Fotoğraflarınız burada. Negatifler bizde kalıyor. Prensibimiz böyle. Arzu ederseniz, çoğaltabilirsiniz. Negatifleri elli yıl saklıyoruz. Garantimiz var.”

“Peki, teşekkür ederim. Şeyyy... Acaba borcum ne kadar?”

Simru bunu sorarken çenesi titredi. Çünkü makyaja verdiği parayı göz önüne alırsa, pişman olacak bir meblağ çıkabilirdi. Ceyhun Elmas’la sohbet edince, fotoğrafların parasını sormaya çekinmişti. Baştan sormamıştı, sohbetten sonra zaten vazgeçtim diyemezdi. Bu yüzden babasının kredi kartını almıştı yanına.

Kadın “Borcunuz yok” dedi.

Simru şaşırdı. İster istemez “Efendim?” dedi.

Kadın tekrar söylemek zorunda kaldı. “Borcunuz yok. Ceyhun Bey kendi çekmiş.”

“Anlamadım.”

“Ceyhun Bey sadece ajanslarla çalışır. Onlarla kurumsal anlaşma yapar. Müşterilerin fotoğraflarını çekmez. Zaten bu stüdyoda müşteri fotoğrafı çekilmiyor. Siz daha önceden tanışmıyor muydunuz?”

“Hayır, burada karşılaştık. Biraz sohbet ettik, o kadar.”

Kadın gülümsedi. “Sempatik birisiniz. Sizi sevmiş olmalı” dedi.

“Belki. Ama çok ilgilendi benimle.”

“Fotoğraflardan belli. Sizi tanıyamadım.”

“Hı?”

“Ben fotoğrafları gördüm. Katalog çekimi sandım. Sizi tanıyamadım.”

“Öyle mi? Çok mu farklı?”

“Bana sormayın. Ne de olsa göreceksiniz.”

Simru’nun merakı birden katlandı. Hemen orada açıp bakmak isterdi ama bunu biraz ertelemeyi seçti. Kendisi için özel bir yere gidip orada bakmalıydı. Fotoğraflar bir